

No. 64

Fredman episztolája a legutóbbi bálról Fröman
kocsmájában a Hornsgatanon, az útkanyarban

	Sülne szemed ki, te ostoba pára, Kezdk a bált, s te cipőd keresed. Kürt hívogat, de tehén vagy a táncra! Még mit, a gróf urakat tegezed?	Fin.
Cselló.	Movitz a D-húrt pengeti meg:	
Cselló.	Ó, be remek!	D. C.
Kürt.	Kürt recseg, ó,	
Kürt.	Zeng a vonó, Ám Movitz éppen	Cselló.
	Hangol a széken,	Cselló.
	Tűz a pipába, zsebbe kő, acél, Füstölög, zsörtöl, Hörpöl a sörből,	Cselló. Cselló.
	Míg benyakalja, addig nem zenél.	
	Lotta: mi ez? Ki adott aranyórát? Loptad a cifra ruhát, te cafat? Sok strici, Skottrgänd lányai ropják: Uccu, te utcai nászi csapat!	Fin.
Cselló.	Húzd, Movitzom, bár húrja szakad:	
Cselló.	Abba ne hagyd!	D. C.
Kürt.	Járja a lyány, S vén kapitány.	
Kürt.	Svéd a bolond agg? Hablatya holland.	Cselló. Cselló.
	Rajta paróka, bő tokája leng, Büszke grimaszt vág, Nézd a pimaszt hát,	Cselló. Cselló.
	Képe vöröslík, nagy pocakja reng.	

- Kormányos kit ölel? Ki e lányka?
 Hű, de liheg, szedi szét a fűzöt! Fin.
 Szombata víg, nyomorú a vasárnap,
 Hétfőn ülhet a rokka mögött,
 Cselló. Kedden a bíró színe előtt
 Cselló. Látod e nőt.
 Kürt. Ám a Movitz
 Kürt. Kúrtszava friss.
 Hé, te figyelj most, Cselló.
 Tartsd be a taktust! Cselló.
 Nézd csak, a kormány öre kést ragad.
 Hé, kapitány:
 Kuss, te zsvány!
 Rosseb egyen meg, széthasítalak!
- Villog a penge, a nők visitoznak,
 Röpköd a légben a kés meg a bot, Fin.
 Vér csorog, orr lilul és dagadozgat,
 Rúg, harap itt, ki a harcba' forog.
 Oboa. Nem hederít rá, gondja nagyobb:
 Oboa. Nézd Movitzot!
 Kürt. Kúrtye rivall:
 Kürt. Bacchusi dal.
 Templomod ójja, Cselló.
 Isteni Freja; Cselló.
 Nincs is ilyen hős, mámoros, vidám.
 Jól bevedelve
 Ég a szerelme;
 Tágul a zsernyák, most igyál, komám!

C.M. Bellman

Szeged

Fordította: Baka István

DIDERGÉS

(Fredman dalai – No.18)

*E földet el kell hagyni végleg,
Bacchusnak búcsút mondhatok,
Isten hozzátok, jó borok,
Nektár, mit a szüret kipréselt
Épp mostan, éltem alkonyán.
Jöjj, hívlak, kétségbeesésem!
Korsóm tekerd körül kötéllel,
S akassz fel rá! egy korty csupán.*

*Üres kupám, mely egykor éltet
S derút csöpögtetett belém,
Most síromon hever szegény,
Miközben más szuszog, pőfékel,
Hol én csücsültem, éppen ott.
Mint színpadon, a cimborákat
Úgy látom: tűz körül pipáznak,
S a kampón más kalapja lóg.*

*Rémlik, kupát ürít az Elnök
A kocsmasztal túlfelén,
S babéros kancsót nyújt felém
Rőt paraszas pipája mellől,
Ám kancsi, vak, mint jómagam.
De már nem érzek ízt a számon,
Akár a légy a friss kalácson,
Ha süti még, melege van.*

*A négyes számú krigli őre,
Rózsás pofájú cimborám,
Mint ánglius matróz, vidám,
Akárha tíz font vón a bére –
Küld ám a poklok mélyire,
És menten kétfelé hasítna,
Ha lelke égő kínjait ma
Feledve, nem iszom vele.*

*De nem, nem ízleli a nyelvem
Többé az óbor csöppjeit,
Még annyit nyög ki tán: proszit,
S a vér megáll az ereimben;
Már zsibbatag, nehéz a comb,
Karom jeges, fagyott a lábam,
Orrom csöpög, s az éjszakában
A lelke rémülten bolyong.*

*Igen, ahol Bacchus mosolygott
Szuszékomról is egykoron,
Mivel kecsgettetsz még, csehóm?
Útravalóm sovány savó most
És zabpehelyleves csupán,
Hashajtópor papírtasakja,
Doktorköpeny, sok száraz flaska,
Csak ezt hagyom magam után.*

C.M. Bellman

Szeged

Fordította: Baka István